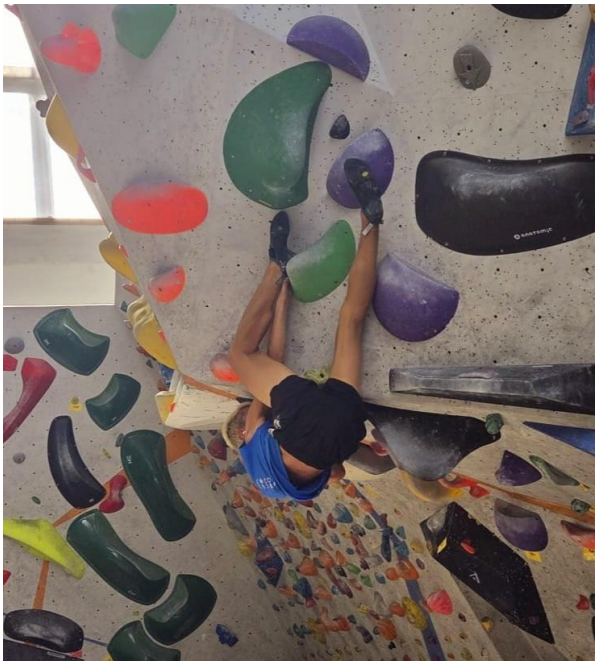
Ako august 2026 preletel....

Návrat do reality po Francúzskej Polynézii bol ťažký. Predpokladám, že asi najviac pre mňa. Deti pokračujú v prázdninách. Chodia do posilňovne, na lezenie, alebo sa stretávajú s priateľmi. Milla s Arlanom sú už naozaj vo veku, kedy sa dokážu obhospodáriť úplne sami. Stačí, keď majú nakúpené potraviny. Vedia si navariť, vedia sa dostať autobusom všade, kde potrebujú. Uvedomujem si, že stačí otvoriť mobil a spýtať sa CHAT GPT: ***„Ako sa dostanem zo Stupavy na Rusovské jazerá? Ok, nájdi mi najbližší autobus a presne ukáž, kde mám prestúpiť. Kedy presne tam budem?“***

Život je jednoduchý, stačí sa spýtať umelej inteligencie. Musím priznať, že ju používam aj ja sama. Stačí mi nafotiť produkt v drogérii a spýtať sa s čím iným ho mám, či nemám kombinovať, aby mal čo najväčší efekt. Po svete kolujú teórie, že do pár rokov umelá inteligencia preberie všetku vládu, ľudia ostanú bez práce, lebo sú omnoho menej výkonní ako AI a nakoniec sa nás mašiny aj zbavia, lebo im budeme na príťaž. Pýtam sa sama seba, čomu mám vlastne veriť. A či, ak budem takéto informácie vážne, budem môcť fungovať ešte s nejakou motiváciou a vierou v svetlú budúcnosť. Či je to už nakoniec to, o čom píše Biblia? Či nespravili ľudia zo sociálnych sietí, AI a mobilov svojich bohov?

12. augusta sme sledovali čiastočné zatmenie slnka večer okolo 20h. Večer sme si pozreli ako sa po nočnej oblohe premávajú žiarivé perzeidy.

Aj tato používal počas posledných dní príprav behu Od Tatier k Dunaju AI. Tá mu vypočítala, že druhý tím vyskladaný z ultratrailistov šampiónov je silný a šance sú 50:50.Tato si to presne vypočítal, o koľko minút musia byť zakaždým lepší. Nechceli byť iba prví, ale chceli tiež zdolať rekord kategórie. Odfŕčali aj s Joem, ktorého som ešte pre istotu dávala röntgenovať

TÝŽDEŇ V SKRATKE

Udialo sa

Jadro potvrdzuje svoju strategickú úlohu

Na spoločnej tlačovej konferencii s premiérom **Robertom Ficom** a zástupcami slovenského jadrového sektora sme začiatkom týždňa v Jaslovských Bohuniciach vysvetľovali, ako sú naše jadrové elektrárne pripravené zvládať obdobia extrémneho sucha a vysokých teplôt. Potvrdili sme, že vďaka vodným nádržiam a terciárnemu okruhu s cirkulačným chladením sú Mochovce aj Bohunice pilierom energetickej bezpečnosti Slovenska.

Obrovský úspech kolegov v najväčšom štafetovom behu

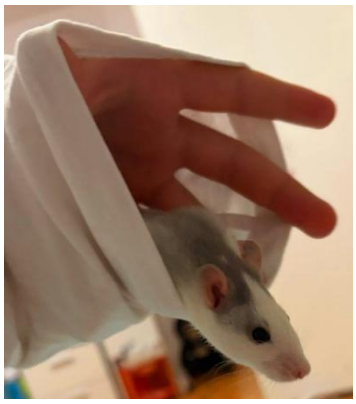
Uplynulý víkend patril 14. ročníku najväčšieho štafetového behu Od Tatier k Dunaju. Našu firmu reprezentovali hneď dva výborné tímy: Zdravé jadro-Slovenské elektrárne na čele s **Lenkou Malíkovou** a SE NUCLEAR RUNNERS pod vedením **Slavomíra Vinkoviča**. Slavovmu tímu sa podarilo obhájiť minuloročné prvenstvo v kategórii ULTRA a s časom 24:22:07 pokorili aj traťový rekord z roku 2018 v tejto kategórii. Gratulujem! Všetkým kolegom patrí obrovské uznanie. Pozrite si fotogalériu.

u nás v nemocnici, aby sme si boli istí, že nemá zlomenú kostičku pri členku. Vyrazili 15.8. o 12:00 a druhým tímom sa naťahovali každý úsek. SE Nuclear Runners si vytvorilo náskok okolo 20 minút a držali ho takmer do cieľa. Nespala som celú noc. Neustále som sledovala časy a porovnávala s konkurenciou. No, tatov tím bol fakt dobrý. Viem si predstaviť ako ich asi masíroval slovami, aby sa nevzdali. Skončili prví, s náskokom 13 minút a zlomili rekord o jednu minútu: **24h22m07s**.

V cieli som ich našla všetkých spať pod stromov. Ledva chodili a evidentne boli všetci radi, že to majú za sebou. Súperi museli na stupni víťazov uznať, že SE Nuclear Runners boli jednoducho ako rakety.

Článok o ich víťazstve sa hneď na 2. deň objavil vo firemných novinách. Slavomír zahlásil pred pretekom, že „toto je posledný krát“. Ako som predpokladala, vydržalo mu to pár hodín a už aj plánoval, aký iný rekord by sa v súťaži dal pokoriť budúci rok. Zhodnotil to nasledovne: ***„Bol som dobre pripravený. Tajomstvo je mať nabehané kilometre. Bežalo sa mi dobre. Vládal som toľko, ako ani minulý rok nie. Nohy ma vôbec nebolia.“*** Deti iba prevrátili očami. ***„Tato je nezastaviteľný...“*** dodala Milla. Veď práve preto ho má za vzor.

Tak to by budúci rok mohol zapojiť do príprav Runu, aby nemala čas mi ničiť záhradu. Každý deň mi nové rastliny niekoľko ráz vytiahne z črepníkov a následne sa ide skryť do kríkov. Nechápem. Dobre vie, že spravila zle, a aj tak to opakuje. Donekonečna. Niekedy by ju Slávi roztrhol ako žabu a potom sa neho pozrie tými okáľmi a tato si ju chytí so slovami: ***„No, čo ty Moja?“***

Tak ako sme rýchlo kúpili Runu, tak sme aj minulý týždeň kúpili nového potkana. Samička bielo sivej farby dostala meno Salt, aby sedela k ročnej Pepper. Tá si ju adoptovala takmer okamžite a už sú kamošky. Je zaujímavé, že kým bola s Linguini, tak

nebola taká priateľská. Takou sa stala, keď ostala sama. Na tatuška som spravila očká ja: ***„Pepper bolo hrozne smutno.“***

Gwen sa mení pred očami. Pred týždňom objavila aplikáciu Vinted a zrazu si vie sama zabaliť tričká, ktoré predala, zaniesť na poštu a poslať. Zároveň si za našetrené peniaze z predaja svojich vecí, čo nepotrebuje kúpi za pár eur tričká na nový školský rok.
O 1 deň neskôr za mnou prišla s úžasnou myšlienkou, že si chce dať prepichnúť obe uši: ***„Ale chcem v každom uchu 2 náušnice.“*** To som už musela trochu pribrzdiť, že uvidíme. Ani s oholeným kúskom pravého obočia nie som nadšená.

Našla som salón a po štvrtkovom BrainX tréningu, čo dala na 92%, sa posadila do kresla v Miracle Beauty neďaleko Ikey. Pani vytiahla veľkú hrubú ihlu a Gwen zbledla. Po prvej dierke, ktorá bola asi za 2 sekundy, som videla, že asi končíme. Dala som jej 5 minút času, kedy som si sadla neďaleko a počkala. Rozhodla sa a vydržala pravé ucho a hneď povedala:
„Na tomto chcem ešte druhú. Neprišla som sem na to, aby som mala iba 2 náušnice dokopy.“ Vydržala. Síce sa jej trochu točila hlava, ale s hrdosťou sadla do auta a obdivovala sa v spätnom zrkadielku celú cestu domov. Štebotala ako to skoro nezvládla, a že 1. pich bol šok, čo nečakala.

September
Začiatok školského roka bol ako ostatné. Prvotná eufória, po pár dňoch frustrácia a počas 2. až 3. týždňa choroby. Už sa tomu až smejem, pretože presne viem, ako priebeh prvého mesiaca bude vyzerať. Tento rok nás však nejaký super slabý vírus veľmi nepotrápil a boli sme fit pomerne rýchlo za pár dní. Čo znamenalo menej vymeškanej školy, menej dobiehania.
Klasicky sme zorganizovali

stretávku Kresťanskej rodiny a užili si čas spolu. Tento rok je to 30 rokov, čo týchto vzácnych ľudí poznám a som za to vďačná, aj keď sa s niektorými vidím iba raz za rok.

Ďalší víkend bol Slávi na neočakávanom Stupavskom behu: Mariánka-Stupava. Vyhral svoju kategóriu 40+. Čo bolo však dôležitejšie, od víťaza kategórie 19+, 21-ročného chalaniska bol pomalší iba o jeden a pól minúty. Naozaj je vo výbornej forme a užil asi aj výstup na Ararat (samostatná kapitola).
Okrem toho mali v Mochovciach oslavu pri príležitosti spustenia 4. bloku elektrárne. Síce tam už nie je priamo zainteresovaný, ale ešte stále je to jeho bábenko.
„A kolotoče budú?“ pýtala som sa zvedavo, pretože generálny sľúbil aj modré z neba, keď sa atómka spustí.

Bola by škoda nevyužiť nádherné ešte teplé víkendy. S chatovicou sme sa stretli v Kalnej u Gogorovcov a preberali sme fakt ťažké témy. Ani by som nečakala, že sa raz dostaneme tak hlboko, aby sme pred sebou boli ochotní odkrývať zranenia z detstva alebo svoje výchovné zlyhania.
Najprv to vyzeralo tak nevinne, iba jednoduchá otázka: ***„Čo by ste v živote spravili inak, ak by ste vtedy mali terajší rozum?“***

Aj s málo alkoholom sa dalo prísť na zaujímavé skutočnosti a nejako sme všetci potrebovali tých otázok viac. Niektoré odpovede boli smutné, iné pobavili, aj rozplakali. Zaujímavý bol pohľad mladšej generácie – Denisky a Paťa, ktorí práve čerstvo prišli z USA, kde strávili študentské pracovné leto. Zistili sme, že ako generácie naozaj chápeme svet inak.

Keď chodíme na Pajštún, tak vždy míňame náš bunker, čo sme v roku 2018 alebo 2019 začali stavať. Kopa dreva medzitým začala prachnivieť, ale ešte stále vytvára pomyselný ovál s otvoreným vchodom. V jeden septembrový víkend sme si zobrali rukavice a trochu ho poopravovali. Aj sa pri nás zastavilo pár

turistov, čo chceli vedieť, čo je to za svätyňu, keď tak makáme. ***„Iba spomienka na roky, čo sme tu s deťmi strávili, keď sme ho spolu chodili stavať. Teraz sú už deti väčšie, stavať bunker nechcú a mi sme si ho prišli trochu poopravovať***,“ vysvetlili sme s pokrčením pliec, kým psy behali okolo.

Posledný septembrový víkend bol rezervovaný pre babskú jazdu. Elenka, Ivka, Erika a ja som tentokrát zobrala aj sestru Mirku. Spolu sme sa stretli v Banskej Štiavnici, penzióne Kachelman.
S Mirkou sme prišli skôr a podarilo sa nám dostať sa na masáž ešte predtým, ako pricestovali dievčatá.
Na večer sme si rezervovali stôl v podniku RUIN, kde mal gitarový koncert mladý anglicky spievajúci spevák. Bol naozaj výborný a užili sme si takmer až do polnoci. Na druhý deň sme mali naplánovaný 10-kilometrový okruh okolo Štiavnice. Počasie vyšlo nádherne, témy boli zaujímavé, tak sme si odšliapali 4 hodiny ani nevieme ako. Cesta sa niesla cez lesy aj lúky. Na jednej z nich sme našli malý kruh z obrovských balvanov na poctu baníctvu.

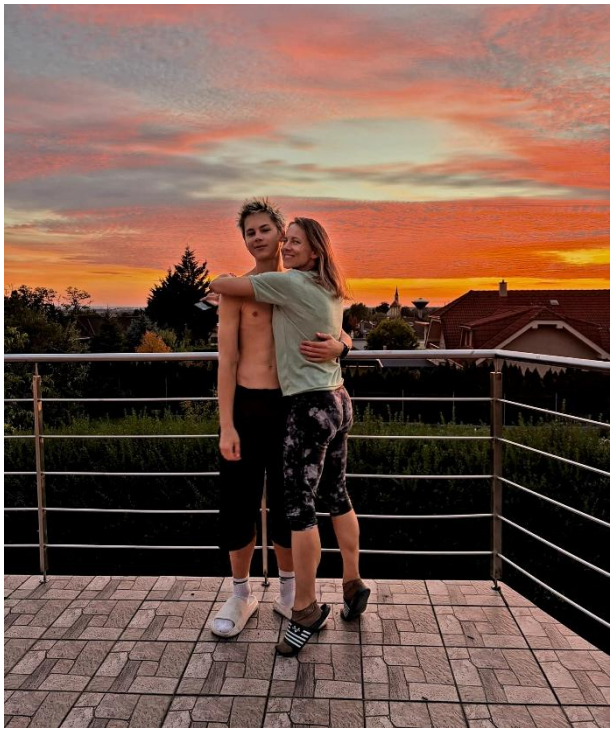

Po túre sme sa ponáhľali do rezervovaného wellness v hoteli Siglesberg v Štiavnických Baniach. Po večeri sme všetky ešte mali chuť na dobrý zákuskom, tak sme skončili v Divnej Pani, kde bola atmosféra ako zo starého filmu. Na poličkách i stene viseli zbierky objektov vyskladaných tak nenútene, že ak by som mala knihu, zaborím sa do príjemného kresla a stratím sa v čase.
V nedeľu sme si s Mirkou pobehali botanickú záhradu, v ktorej sú vysadené sekvoje. S ostatnými dievčatami sme sa stretli až pod Gýmešom. Na zrúcaninu viedla jemne stúpajúca cestička. Mali sme naozaj dobrý čas. Veľa rozhovorov. Dokonca aj z mojej strany. Ani sa nepamätám, kedy som naposledy toľko mlela o sebe. Stres nakopený z posledných mesiacov a fyzická slabosť, ktorá sa zo stresu objavila, ma vyburcovala k tomu, aby som vyliezla zo svojej ulity a rozprávala. A moja malá sestra počúvala s trpezlivosťou vycibrenou vlastnou skúsenosťou a bolesťou. Je dobré mať človeka, ktorý stojí za mnou len pre to, že máme rovnaké gény. Nie preto, že by som si to musela nejako zaslúžiť.

Slávi s Millou sa v nedeľu vydali tiež na dlhú túru. Slávi najprv do skupiny navrhol Ďumbier – klasiku, čo robí každý rok, čo mu ale ofrflal Ľubo, že to je ako pre autistov. Tak sa rozhodli pre Veľkú Fatru a taký malý 24 kilometrový okruh. Po pol dni šliapania Milla

zahlásila: ***„Nabudúce radšej pôjdem ako autista, ale aspoň viem, koľko to bude trvať a kedy skončí.“***

Runa bola hviezda túry a každý si ju fotil. Ale aspoň sa dobre vybehala aj s Tobym a hádam dá chvíľu pokoj záhrade alebo hocičomu, čo jej padne do rany a rozhryzie.

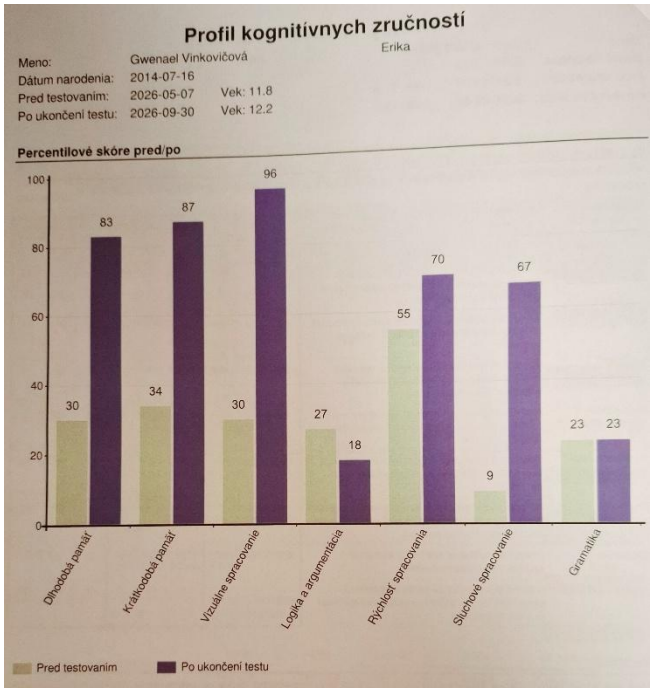
Arlie s Gwen si užili deň bez dospeláckeho dozoru. Veľký brat aj navaril a o Gwen sa postaral. Obaja sa mali pripraviť do školy. Arlie to zvláda celkom sám a Gwen treba pomáhať. Učíme sa každý deň. Zaberák na čas aj nervy.
Arlie strávil 3 dni na animačnom workshope s francúzskym animátorom Nicolasom Bianco-Levrin, kde bol vybraný ako zástupca školy spolu s ďalšími 7 deťmi.

Dni zelá Október 2026

Ani som nevedela, či Dni zelá budeme oslavovať. Výsledok bol, že v piatok sme mali chatovú partiu, v sobotu sme mali Sallerovcov, čo sa znenazdajky vynorili zo Švajčiarska a v nedeľu sme si boli zatancovať na francúzsku legendu Gypsy kings. Tu sme sa naozaj dobre zabavili. Hudobníci v dôchodcovskom veku spravili dobrú atmošku naživo. Na nerozoznanie od hitov z rádií a zábav. Tancovali sme a nich ešte na našej Stužkovej v 1998, keď sme sa so Slavomírom dali dokopy.

Po testovaní. Prvý deň so psychologičkou bol fajn. Nemala nejaké veľké námietky na Gweninu prácu. Na 2. deň sme mali pedagogičku, ktorá jej šupla dlhý slovenský diktát na 2 strany, čítanie s porozumením a iné.... Keď som si oproti nej sadla, iba mi oznámila, že Gwen je dysgrafik, dyslektik a neviem aké ešte dys.... Iba som kukala ako mucha puk. Pani vôbec nebrala do úvahy, že slovenčina je jej 3. jazyk a diktáty píšu úplne inak.

Deti sa ukolotočovali a Gwen to spojila s prespávačkou. Prišla Viki a Etienne. Síce väčšinou času strávili na telefónoch a netuším, či sa náhodou nerozprávali cez telefón, aj keď vedľa seba ležali na posteli. Nerozumiem tejto komunikácii, ale vidím ju všade.

Gwen bola od septembra nešťastná, že ju v triede ignorujú, tak aspoň teraz sa cítila, že má kamošov. Okrem toho už máme výsledky z Brain trainingu. Takmer všetky kognitívne funkcie sa jej zlepšili až na Logika, argumentácia a gramatika. Uvidíme, čo nám povedia v centra pedagogickej psychológie.

„Tak si ju choďte dať otestovať do Anglicka,“ šplechla mi. Radšej som nad tým mávla, predýchala som a rozmýšľala, čo vymyslím, aby som zistila, čo sa v jej mozgu deje.

Milla v škole s pár dobrovoľníkmi 2 mesiace nacvičovali divadelné predstavenie v ruštine Sneguročka. Spomedzi 8 prihlásených gymnázií, ktoré hrali v cudzom jazyku vyhrali 1. miesto.

„Škoda, že sa už nedá postúpiť ďalej. Fakt mi to išlo. A bola to zábava,“ utrúsila po boji. Ráno bola bledá ako stena od nervozity.

Tato si šiel znovu zmerať sily na Zoborskú lesostep – 21 km. Skončil na 2. mieste.

ŠPANIELSKO – MADRID 29.10. – 1.11. 2026

ŠTVRTOK

Nejako sa nám Španielsko zapáčilo, že sme na Dušičky znovu skončili v MADRIDE. Myslím, že sme všetci chceli stále príjemné počasie, ktoré sa aj na Slovensku tento rok držalo až do 1/2 októbra. Stačilo nám pár dní zimy.....

Plány sme si nerobili. Nejako toho bolo v poslednom čase príliš veľa, tak potrebujeme iba vypnúť a byť spolu. Naladiť sa na rovnakú vlnu, spolu sa smiať a len tak sa motať celý deň vonku. Vstávali sme o 1h ráno a teraz o 7h večer sedím v bytíku v centre pri stole s dievčatami. Gwen stačí to modré Takis potom, ako dokončila včerajší čitateľský denník. Je celá v čiernom. Okolo očí čierne linky, na ktoré dnes tato iba podotkol: ***„Dnes večer si to umyješ, a už si to nedáš na tejto dovolenke.“***
Gwen prevrátila oči: ***„Ale,...to je môj štýl....“***

Tato je nekompromisný. Tento týždeň ho vyšokovala ešte aj predtým, keď si nafarbila vlasy na tmavo fialovo. ***„Kde je moje bábätko?“*** pýtala som sa emo pubišky.

Milla vyťahuje svoj v poradí minimálne 125. denník. Dnes si kúpila nový naozaj nádherný v čínskom obchode niekde v čínskej štvrti MADRIDU. Inšpirovala aj Arlana, ktorému sa zapáčil trochu menší: ***„Len začínam. Uvidíme ako to pôjde.“*** Dnes sa všetci traja pohádali iba jeden raz.

Metrom sme sa dostali do centra a túlali sa v časti, kde sa nachádza PALACIO REAL DE MADRID. Mne sa najviac páčila priľahlá botanická záhrada a detské ihrisko s hojdačkami. So Slávim sme si zaspomínali, kde všade na svete sme sa za posledných 17 rokov hojdali. O 15h sme prebrali byt a s tatom a Millou sme ešte na 2h išli pochodiť po preplnených uliciach. Páčil sa mi západ slnka nad stromami pri príjemnej teplote.

PIATOK

Dnes sme sa všetci dobre a dosýta vyspali. Po 9 hodine bol už každý hladný, tak nikomu nevadilo vstať. Po 10h sme cupitali na Metro. Iba 6 zastávok a boli sme pri ZOO. Ku vchodu viedla cesta cez suchý park plný stromov. Bolo okolo 21°C, príjemne. Na slnku až teplo. Nechcela by som tu byť v lete pri 50°C. ZOO otvárali až o 11h. Počkali sme si spolu s netrpezlivými škôlkarmi v uniformách. Pri pokladni sme dostali prehľadnú mapu, stačilo ju iba nasledovať.

„Mne stačí, keď budem vidieť žirafy a surikaty,“ vyhlásila Gwen. Aj ostatní mali vybraté „zvieratá“, ale páčilo sa nám hádam všetko, najmä čisté prostredie,

„Nič extra, také kompaktné,“ zhrnul to tato. Najviac sa mu páčil mravenčiar, ako vo Venezuele. Mne orangutany. Na jednom nenápadnom mieste sme našli mamu orangutanku, prikrytú látkou, pod ktorou skrývala svoje malé bábätko. To sa spod látky mrvilo a ukázalo v celej kráse.

Pri gorilách Arlan vytiahol laser a trochu si s najbližšou gorilou zahral. Zasvietil jej na dlaň. Skúmavo si ju obzerala a dala prst do úst. Nedalo sa to zjesť. Pozorovala ju pritom iná, omnoho staršia, čo oddychovala v hamaku. Keď si začala škriabať bradu Arlan sa zastavil: ***„Táto stará veľká gorila má pohľad ako tato. Ak by bol tato zviera, bol by určite gorila.“***
Neskôr, v akváriu laser pobláznil veľkú rybu, čo zrýchlila a v bazéne trielila z jednej strany na druhú ako šialená. Samozrejme, že nás prišla sprdnúť mladá pracovníčka a trochu nám po španielsky asi aj vynadala. V menších akváriách sme našli morské koníky, sasanky, rôzne koraly či raje. Pri obede tato zistil, že bratislavská ZOO je 4x väčšia. Po ZOO sme sa zastavili na ihrisku. Ako malé deti.

Okolo 16h sme boli naspäť na byte a oddychovali. Von sme išli iba my 2 so Slávim. Prešli sme k Egyptskému chrámu, odkiaľ bol výhľad na Palác. ***„Na chvíľu pokoj, trochu si sadneme,“*** vyhlásil tato a šúchal si boľavé kríže. Zistili sme, že si už musíme častejšie sadať..... Pozorovali sme ľudí a bavili sa, či by sme tu vedeli žiť. Asi nie. Vo veľkom meste, kde mi nie je jasné, kde presne je centrum sme sa vracali späť. Dokonca ma tato zobral do obchodu, aby som si vybrala oblečenie. Sukňu, mi navrhol sám a nosil mi k nej ladiace vrchy. Sen každej ženy 😊
Iba Milla s nami chcela na večeru do malého príjemného stánku s kebabom. Kým sme čakali behali okolo po podchode malí aj veľký preoblečení strašiaci. Po malých kúskov zbierali cukríky. ***„Aj ja som vždy túžila po tom, aby som takto chodila v kostýme na Haloween,“*** vzdychla si Milla ☺

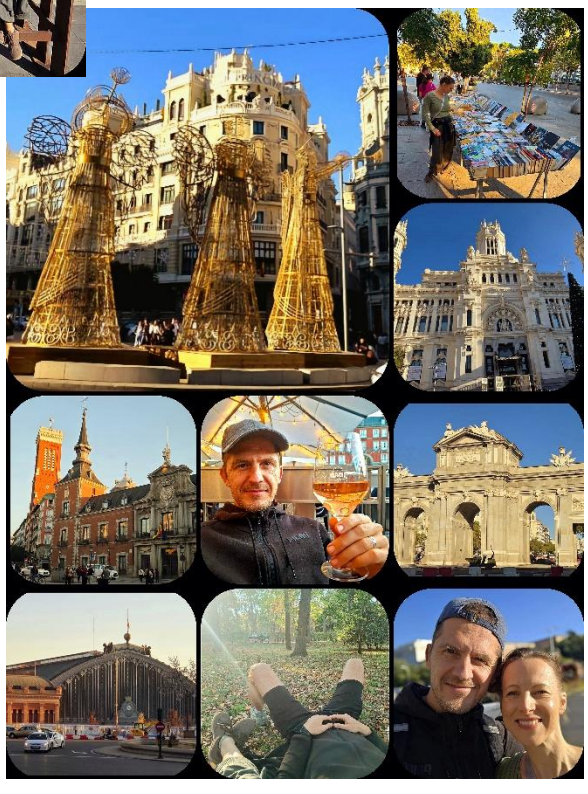
SOBOTA
Noc bola hlučná. Pod nami je bar, v piatok je hlučný dlho do noci. Ráno som vyzerala ako mátoha. Nikomu sa nechcelo bežať do obchodu po čerstvé raňajky, tak Arlan navrhol ZENITH reštauráciu s ich BRUNCHom. Každý z nás si vybral, prevažne hrozne zdravé jedlo. Tato lososový bagel, ja šalát, ako aj Arlan a dievčatá palacinky. Asi nič, čo by som chcela robiť pravidelne. Nejako mi z tých kombinácií zostalo ťažko od žalúdka.

Dnes bol ľahký program, pretože bol naplánovaný protest v centre Madridu, kvôli zrážke vlakov, kde zomrelo cez 70 ľudí. Tak sme si vybrali najprv MÚZEUM ZMYSLOV. Tieto múzeá už dobre poznáme, chodíme doň v každom veľkom meste. A vždy sa dobre zabavíme. Iba to trvá veľmi krátko, alebo si múzeum zbehneme aj dvakrát, keď nás nejaká zaujímavosť zaujme.

Po obede už nik nechcel do múzeí. Preto sme deti nechali relaxovať v parku EL RETIRO na 2 hodiny a my dvaja sme sa vrátili do múzea THYSSEN-BORNEMISZA so zbierkou európskych diel od 13. storočia. 6 storočné maľby, kde autori zobrazovali Krista, svätých, seba alebo iných zaujímavých ľudí. Zvláštne ako sa vnímala krása v čase. Slávomír nechápal, prečo sa ľudia potrebovali toľko maľovať: ***„Pozri naokolo. Prečo má každý v ruke telefón a fotí sa? AK by mali smartphone v 15. storočí, to by si videl fotky....“*** vybuchli sme do smiechu.

Deti sme našli v STARBUCKSe, park už nebol zaujímavý. Neskôr sme prešli cez rovnakú mestskú štvrť k RAINBOW Food, kde sme sa dohodli pri skorej večeri, že tínedžeri pôjdu sami na byt, kým sa my vrátime do parku, pretože vyzeral zaujímavo.

„Už to zvládnu. Sú veľkí. Arlan sa zdá byť dobre zorientovaný, bude ich viesť,“ ukončil to tato keď sme im adresovali posledné slová, aby strážili Gwen ako oko v hlave. V parku bolo veľa ľudí, neskutočne veľa. Našli sme si kúsok voľnej trávy a na chvíľu sa usadili do opadaného voňavého lístia. Príjemných 22°C. Viem si predstaviť takto zimu.

Po ceste naspäť sme minuli najväčšiu vlakovú stanicu ANTOCHU a výlet zakončili na PLAZA MAYOR. Tato ma nahovoril na ružové víno. Nechcela som, lebo ma celý deň bolela hlava. Trochu sme pokecali o našej budúcnosti. Ešte niekam pôjdeme služobne? Presťahujeme sa? Asi až keď deti odrastú. Alebo iba Milla a Arlan s Gwen by ešte išli s nami?